

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/31/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1620201100
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Školníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1620201100.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Školníkovej a členiek senátu JUDr. Viery Markovej a JUDr. Renáty Šiškovej v právnej veci žalobcu: A. B. - K-copy, C. XXXX/XX, XXX XX D., IČO: XX XXX XXX, zastúpeného advokátom JUDr. Martou Vícenovou, Záhorácka 5478/15B, 901 01 Malacky proti žalovanému: Železnice Slovenskej republiky, Klemensova 8, 813 61 Bratislava, IČO: 31 364 501 o určenie neplatnosti výpovede nájomnej zmluvy, o určenie, že nájomný vzťah trvá a o určenie neplatnosti časti nájomnej zmluvy a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky č. k. 10Cb/22/2020-132 zo dňa 16.11.2021 takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Malacky č. k. 10Cb/22/2020-132 zo dňa 16.11.2021 **p o t v r d z u j e .**

II. Súd **p r i z n á v a** žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Malacky ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. žalobu v celom rozsahu zamietol a výrokom II. priznal žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%, a to s poukazom na ustanovenia § 177 ods. 1, § 137, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 261 ods. 6 veta prvá Obchodného zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy a § 663, § 676 ods. 1, ods. 2, § 677 ods. 1, ods. 2, § 678 Občianskeho zákonníka.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 11.5.2020 sa žalobca voči žalovanému domáhal: 1/ určenia neplatnosti výpovede nájomnej zmluvy zo dňa 4.9.2019 č. 3100/9a.09/4831/2019/SM/OSMTT/RPBA-TU; 2/ určenia, že nájomný vzťah medzi stranami v zmysle nájomnej zmluvy č. 835196-014/8-2002 zo dňa 1.7.2002 na dobu neurčitú a nájomná zmluva, ako je prílohou rozsudku, s výnimkou čl. IX ods. 3 tretia odrážka v rozsahu podľa odseku 3/ petitu platne trvajú; 3/ určenia neplatnosti čl. IX ods. 3 tretia odrážka nájomnej zmluvy č. 835196-014/8-2002 zo dňa 1.7.2002 a 4/ náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že ako nájomca uzavrel so žalovaným dňa 1.7.2002 nájomnú zmluvu č. 835196-014/8-2002, ktorej predmetom bol odpliatny nájom časti pozemku v areáli ŽST Malacky, zapísaný na LV č. XXX pre katastrálne územie D., obec D., okres D. o výmere 20 m², pričom predmet nájmu žalobca užíva na výkon svojej podnikateľskej činnosti a dňa 3.10.2019 mu bola doručená výpoveď nájomnej zmluvy zo dňa 4.9.2019 bez udania dôvodu s odkazom na čl. IX ods. 3 nájomnej zmluvy. Žalobca má za to, že výpoveď je absolútne neplatný právny úkon, nakoľko žalovaným je možné zmluvu vypovedať len z explicitne dojednaných dôvodov v čl. VIII ods. 1 zmluvy s výpovednou lehotou 3 mesiace a čl. VI ods. 3 písm. b)

zmluvy s výpovednou lehotou 1 mesiac. Súčasne nájomná zmluva obsahuje v čl. IX ods. 3 možnosť výpovede, okrem iného (v tretej odrážke) bez udania dôvodu tiež s výpovednou lehotou 3 mesiace a podľa žalobcu článku VIII ods. 1 a čl. IX ods. 3 tretia odrážka popri sebe nemôžu obstáť s tým, že úmyslom zmluvných strán bolo, aby mohla byť zmluva prenajímateľom skončená iba z dojednaných dôvodov, nie bez uvedenia dôvodu a čl. IX ods. 3 tretia odrážka bol v zmluve evidentne ponechaný administratívnou chybou. Podľa žalobcu je čl. IX ods. 3 absolútne neplatným dojednaním pre absenciu vôle strán a úprava § 677 Občianskeho zákonníka je dispozitívna, od ktorej je možné sa odchýliť dohodou zmluvných strán, k čomu v tomto prípade podľa žalobcu došlo a preto žalobca dňa 19.4.2020 oznámil žalovanému, že považuje výpoveď za neplatnú. Žalovaný e-mailom zo dňa 28.4.2020 oznámil žalobcovi, že nesúhlasí s pokračovaním nájomného vzťahu a trvá na výpovedi. Naliehavý právny záujem žalobcu odôvodňoval tým, že je v právnej a ekonomickej neistote, nakoľko v predmete nájmu už 18 rokov prevádzkuje svoju podnikateľskú činnosť, ktorá je jediným zdrojom jeho príjmov; na umiestnenie prevádzky žalobcu je navyknutá jeho klientela; nemožnosť vykonávať činnosť bude znamenať výpadok jeho príjmov, ako aj náklady spojené s odstránením prevádzky, sťahovaním a obstaraním nových priestorov a určovací rozsudok bude preto slúžiť potrebám praktického života žalobcu a odstráni neistotu v právnom vzťahu strán sporu a zamedzí vzniku ďalších sporov, čím je podľa žalobcu daná pozitívna podmienka určovacej žaloby. Nakoľko nebola voči žalobcovi podaná žaloba o vypratanie nehnuteľnosti, žalobca nedisponuje iným právnym prostriedkom ochrany svojich práv a preto nie je daná negatívna podmienka, ktorá by mohla brániť prípustnosti určovacej žaloby.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že žalobu považuje za nedôvodnú, nakoľko predmetná výpoveď nie je absolútne neplatným úkonom, pričom poukázal na rámcovú úpravu tzv. zákonnej výpovede obsiahnutú v § 582 Občianskeho zákonníka a ďalej uviedol, že čl. VIII nájomnej zmluvy určuje možnosti, kedy prenajímateľ môže vypovedať zmluvu a nakoľko v uvedenom článku absentuje spojka „iba“, je podľa žalovaného nepochybné, že sa jedná o možnosť, ktorá nevylučuje iné možnosti výpovede, pričom čl. VIII a čl. IX sa navzájom nevylučujú, ale dopĺňajú. Zámerom oddelenia čl. VIII od čl. IX bolo zvlášť uviesť dôvody výpovede v prípade potreby uvoľnenia predmetu nájmu na základe mimoriadnych alebo dôležitých činností, ktoré sú naliehavé pre správu štátneho majetku a železničnej dráhy. V zmysle vyššie uvedeného čl. IX zmluvy dopĺňa čl. VIII a poskytuje možnosť nielen prenajímateľovi, ale aj nájomcovi vypovedať zmluvu bez udania dôvodu a z toho dôvodu sa nejedná o rozporné ustanovenia, ktoré by boli dôsledkom administratívnej chyby pri spisovaní zmluvy, ale vyjadrujú vôľu a zámer strán a sú vykonateľné. Nájomca s takto dohodnutým spôsobom výpovede a odovzdaním predmetu nájmu v prípade skončenia nájmu výslovne súhlasil. Žalovaný vo vyjadrení navrhol, aby súd vydal opačné určovacie výroky (o platnosti úkonov), čo by mohlo viesť formálne k posúdeniu tejto časti podania ako vzájomnej žaloby, avšak po poučení súdom prvej inštancie žalobca následne uviedol, že nežiada vydať takéto rozhodnutie a preto súd prvej inštancie túto časť vyjadrenia posúdil ako obranu voči žalobe.

4. V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie opísal obsah repliky žalobcu a dupliky žalovaného a následne uviedol svoje zistenia vyplývajúce z nájomnej zmluvy č. 835196-014/8-2002 s osobitným poukazom na ustanovenia čl. IV ods. 1, čl. VI ods. 3 písm. b), čl. VII ods. 8, čl. VIII, čl. IX ods. 3, ďalej zistenia vyplývajúce z predmetnej výpovede žalovaného zo dňa 4.9.2019 doručenej žalobcovi dňa 3.10.2019, z listu právneho zástupcu žalobcu zo dňa 19.4.2020 adresovaného žalovanému a z e-mailu žalovaného zo dňa 28.4.2020. Následne súd prvej inštancie ustálil, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobcom ako nájomcom a žalovaným ako prenajímateľom bola dňa 1.7.2002 uzatvorená nájomná zmluva č. 835196-014/8-2002, na základe ktorej žalobca užíva časť pozemku v areáli ŽST Malacky zapísaného na LV č. XXX pre k.ú. D., a to v rozsahu 20 m², pričom zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú. Ďalej mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 4.9.2019 žalovaný v postavení prenajímateľa zmluvu vypovedal bez uvedenia dôvodu využívajúc zmluvné dojednanie čl. IX ods. 3 nájomnej zmluvy a výpoveď bola dňa 3.10.2019 doručená žalobcovi, ktorý dňa 19.4.2020 žalovanému oznámil, že považuje výpoveď za neplatnú a žalovaný mu e-mailom zo dňa 28.4.2020 oznámil, že nesúhlasí s pokračovaním nájomného vzťahu a trvá na výpovedi.

5. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou tromi samostatnými žalobnými návrhmi (3 petity) v zásade domáha: 1/ určenia neplatnosti výpovede nájomnej zmluvy; 2/ určenia, že nájomný vzťah medzi žalobcom ako nájomcom a žalovaným ako prenajímateľom na základe nájomnej zmluvy trvá s výnimkou čl. IX ods. 3 tretia odrážka nájomnej zmluvy; určenia neplatnosti čl. IX ods. 3 tretia odrážka nájomnej zmluvy v rozsahu, v ktorom umožňuje žalovanému vypovedať zmluvu aj bez uvedenia dôvodu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že CSP diferencuje žaloby na určenie, či tu právo je alebo

nie je, upravené v § 137 písm. c) CSP, pri ktorých je nevyhnutnou podmienkou preukázanie naliehavého právneho záujmu na takomto určení a naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu; a na žaloby na určenie právnej skutočnosti upravené v § 137 písm. d) CSP, pričom takáto žaloba je prípustná výlučne v prípade, ak to vyplýva z osobitného predpisu s tým, že pri uvedených žalobách na rozdiel od § 137 písm. c) CSP z konkrétneho osobitného predpisu vyplýva dôvod neplatnosti konkrétnej právnej skutočnosti. Právne skutočnosti sú podmienky či predpoklady ustanovené právnou normou, ktoré determinujú vznik, zmenu a zánik právnych vzťahov. Subjektívne právne skutočnosti sú prejavom vôle a objektívne právne skutočnosti vznikajú nezávisle od vôle. Objektívnymi právnymi skutočnosťami sú právne udalosti a právne domnienky a fikcie. Subjektívnymi právnymi skutočnosťami sú konštitutívne rozhodnutia, vytvorenie veci alebo diela alebo právne relevantné úkony. Právne relevantné úkony sa delia na právne a protiprávne úkony. Pri protiprávných úkonoch sa rozlišuje, či išlo o zavinené (tzv. delikty) alebo nezavinené protiprávne konanie. V nadväznosti na vyššie uvedené súd prvej inštancie konštatoval, že z procesného hľadiska v navrhovaných petitoch 1/ a 3/ ide o žalobu na určenie podľa § 137 písm. d) CSP, ktorou sa žalobca domáha určenia právnej skutočnosti (neplatnosti právneho úkonu, resp. časti právneho úkonu), avšak takéto určenie nevyplýva z osobitného predpisu a preto je takáto žaloba v zásade procesne neprípustná a nie je možné jej v časti petítov 1/ a 3/ vyhovieť. Pokiaľ žalobca odôvodňuje požadované určenie v petitoch 1/ a 3/ naliehavým právnym záujmom, ktorý vyžaduje pre prípustnosť žaloby § 137 písm. c) CSP tým, že bez výroku súdu v navrhovanom znení je v právnej a ekonomickej neistote, nakoľko v predmete nájmu 18 rokov prevádzkuje podnikateľskú činnosť, ktorá je jediným zdrojom jeho príjmov, na umiestnenie prevádzky žalobcu je navyknutá jeho klientela a sťahovanie by znamenalo výpadok príjmov, náklady spojené s odstránením prevádzky, sťahovaním a obstaraním nových priestorov a určovací rozsudok bude preto slúžiť potrebám praktického života žalobcu, súd prvej inštancie konštatoval, že podmienky prípustnosti žaloby v petitoch 1/ a 3/ ani v prípade jej kvalifikácie ako žaloby na určenie, či tu právo je alebo nie je, nie sú splnené. Žalobca sa petitom 1/ domáha určenia neplatnosti predmetnej výpovede a petitom 3/ neplatnosti čl. IX ods. 3 tretia odrážka predmetnej nájmovej zmluvy v rozsahu, v ktorom umožňuje žalovanému vypovedať zmluvu aj bez uvedenia dôvodu. Podľa súdu prvej inštancie naliehavosť nie je daná tam, kde má žalobca k dispozícii iný vhodný prostriedok ochrany subjektívneho práva, pričom podaná žaloba v tejto časti nie je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu a žalobca ňou nemôže dosiahnuť odstránenie spornosti práva. Na určení neplatnosti čl. IX ods. 3 tretia odrážka zmluvy v rozsahu, v ktorom umožňuje žalovanému vypovedať zmluvu aj bez uvedenia dôvodu (petit 3/) nemôže mať žalobca naliehavý právny záujem už minimálne z dôvodu, že otázku platnosti tohto zmluvného dojednaní by súd riešil ako predbežnú pri prípadnom posúdení platnosti výpovede z nájmu uskutočnenej žalovaným na jeho základe (ak by žalobu v časti petitu 1/ pripustil), ale najmä ako predbežnú otázku vo vzťahu k navrhovanému petitu 2/, ktorým sa domáha určenia, že nájomný vzťah medzi žalobcom ako nájomcom a žalovaným ako prenajímateľom na základe nájmovej zmluvy s výnimkou čl. IX ods. 3 tretia odrážka trvá. Pokiaľ by sa aj žalobca žalobou podľa § 137 písm. c) CSP petitom 1/ domáhal určenia neplatnosti predmetnej výpovede z dôvodu tvrdenej neplatnosti čl. IX ods. 3 tretia odrážka, túto otázku súd rieši ako predbežnú rovnako vo vzťahu k navrhovanému petitu 2/.

6. Vo vzťahu k požadovanému určeniu, že nájomný vzťah medzi žalobcom ako nájomcom a žalovaným ako prenajímateľom založený na základe nájmovej zmluvy zo dňa 1.7.2002 č. 835196-014/8-2002 na dobu neurčitú s výnimkou čl. IX ods. 3 tretia odrážka je tu a platne trvá (petit 2/), je podľa názoru súdu prvej inštancie možné subsumovať pod žalobu podľa § 137 písm. c) CSP za podmienky, že žalobca preukáže, že na tomto určení má naliehavý právny záujem. Naliehavý právny záujem žalobca odôvodňuje tým, že v predmete nájmu už 18 rokov prevádzkuje podnikateľskú činnosť, ktorá je jediným zdrojom jeho príjmov, nemožnosť vykonávať činnosť bude znamenať výpadok jeho príjmov, ako aj náklady spojené s odstránením prevádzky, sťahovaním a obstaraním nových priestorov, pričom žalovaný žalobcom uvádzané skutkové okolnosti nenamietal ani nesporel. Súd prvej inštancie v prípade tohto požadovaného určenia pripustil danosť naliehavého právneho záujmu žalobcu s tým, že v čase podania žaloby nebola voči žalobcovi podaná žalovaným žaloba o vypratanie, kde by žalobca mal možnosť uplatniť námietky, že nájomný vzťah trvá a súd mohol riešiť otázku platnosti výpovede z nájmu ako otázku predbežnú. Požadovaným určením, či tu právny vzťah z nájmovej zmluvy je alebo nie je, sa vytvorí pevný základ pre právne vzťahy účastníkov a na tomto závere podľa súdu prvej inštancie nič nemení ani skutočnosť, že v čase jeho rozhodovania napokon žalovaný podal žalobu o vypratanie, nakoľko naliehavý právny záujem žalobcu nemožno vylúčiť apriórne, bez posúdenia individuálnych okolností veci, a to najmä vzhľadom na právne a ekonomické dôsledky, ktoré pre žalobcu z daného skutkového stavu plynú. Žalobca má na prenajatom pozemku zriadenú stavbu vo svojom vlastníctve (ako vyplynulo

z návrhu žalovaného na pokračovanie v konaní zo dňa 6.8.2021) a v prípade, že nájomný vzťah netrvá, by mu vznikla povinnosť predmet nájmu vypratať, pričom zmluvné strany sa dohodli, že v prípade nesplnenia povinnosti vyprace predmet nájmu prenajímateľ na náklady nájomcu súčasne so sankciou zmluvnej pokuty. Tiež je možné konštatovať, že úkony žalobcu spojené s vypratáním pozemku a zmenou miesta podnikania sú spojené so značnými finančnými nákladmi a právne aj skutkovo vyžadujú istý čas. Pokiaľ teda žalobca má za to, že nájomný vzťah trvá a nemá povinnosti vyplývajúce z jeho skončenia, rozhodnutie o takomto určení je podľa súdu prvej inštancie objektívne spôsobilé eliminovať pretrvávajúce neisté právne postavenie žalobcu a nepripustením jeho žaloby podľa § 137 písm. c) CSP s poukazom na možnú budúcu procesnú obranu v konaní o vypratanie, by bolo aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie takéto rozhodnutie v rozpore s preventívnou funkciou takejto žaloby a odopretím práva na súdnu ochranu žalobcovi. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že podaná žaloba v tejto časti petitu je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal aj na právny názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.4.2021 pod sp. zn. 9Cdo/7/2021.

7. Napriek konštatovanej prípustnosti žaloby v časti navrhovaného petitu 2/ súd prvej inštancie následne dospel k záveru, že žalobe ani v tejto časti nebolo možné vyhovieť, nakoľko nie je dôvodná. Žalobca odôvodňuje trvanie nájomnej zmluvy neplatnosťou výpovede prenajímateľa z dôvodu neplatnosti čl. IX ods. 3 tretia odrážka pre absenciu vôle strán, pričom podľa žalobcu článku VIII ods. 1 a IX ods. 3 tretia odrážka zmluvy popri sebe nemôžu obstať a ide o administratívnu chybu v zmluve. Súd prvej inštancie ustálil, že právny vzťah medzi stranami je potrebné posúdiť ako obchodno-závazkový vzťah medzi podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti, avšak vzhľadom na úpravu v § 261 ods. 6 veta prvá Obchodného zákonníka platného v čase uzatvorenia zmluvy, nájomná zmluva medzi žalobcom a žalovaným nebola upravená v hlave II tretej časti Obchodného zákonníka, ale bola (a aj je) upravená ako zmluvný typ v Občianskom zákonníku, v dôsledku čoho sa spravuje iba ustanoveniami Občianskeho zákonníka ako tzv. „absolútne neobchody“ (v aktuálnej úprave § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka sú kombinované obchodné záväzkové vzťahy). Právna úprava § 677 ods. 1 Občianskeho zákonníka umožňuje zrušiť nájomnú zmluvu dojednanú na neurčitú dobu (ak nedôjde k dohode prenajímateľa s nájomcom) iba výpoveďou, pričom ustanovenia o výpovednej dobe (§ 677 ods. 1 Občianskeho zákonníka), vypratání a odovzdání platia iba vtedy, ak zmluva alebo osobitné predpisy neustanovujú inak (§ 678 Občianskeho zákonníka). Predložená nájomná zmluva uzatvorená na dobu neurčitú však obsahuje zmluvnú úpravu ukončenia zmluvy výpoveďou, ako aj dĺžku výpovednej doby tri mesiace plynúcu od prvého dňa nasledujúceho mesiaca po doručení písomnej výpovede, s výnimkou výpovede zo strany prenajímateľa pre prípad omeškania nájomcu s platením nájomného viac ako 30 dní v trvaní jeden mesiac čl. VI ods. 3 písm. b). Výpoveď zmluva upravuje vo viacerých ustanoveniach, teda obsahovo nie je komplexne upravená v jednom článku zmluvy, ale je obsahom čl. VII ods. 8 (výpoveď prenajímateľa z tam uvedeného dôvodu), čl. VII ods. 10 (výpoveď prenajímateľa z dôvodov na strane nájomcu), ako aj čl. VIII (výpoveď prenajímateľa z dôvodov na jeho strane). V čl. IX „Záverečné ustanovenia“ ods. 3 zmluvné strany dojednali zánik nájmu z ďalších v zmluvných dojednaniach neuvedených dôvodov, pričom tretia odrážka upravuje výpoveď ktoroukoľvek zo zmluvných strán bez uvedenia dôvodu. Žalobca namieta takýto rozpor len v prípade čl. VIII ods. 1, hoci výpoveď prenajímateľa je upravená aj v iných zmluvných ustanoveniach. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, že systematicke zmluvy je možné vyčítať úpravu výpovede vo viacerých zmluvných článkoch, ako aj v prípade výpovede prenajímateľa úpravu výpovede z dôvodov uvedených v zmluve popri výpovedi bez uvedenia dôvodov. V prípade čl. VII ods. 8, ods. 10 a čl. VIII zmluva upravuje možnosť prenajímateľa vypovedať zmluvu z tam uvedených dôvodov, zo žiadneho ustanovenia zmluvy ale nevyplýva, že prenajímateľ tak môže urobiť jedine z dôvodov čl. VII, ods. 8, ods. 10 a čl. VIII a nemôže tak urobiť aj bez uvedenia dôvodu. Podľa súdu prvej inštancie nie je možné súhlasiť s názorom žalobcu, že články VIII ods. 1 a IX ods. 3 tretia odrážka popri sebe nemôžu obstať, nakoľko to by nebolo možné iba v prípade, ak by sa vylučovali alebo priamo rozporovali, avšak nie v prípade, ak sa dopĺňajú, keďže čl. IX ods. 3 tretia odrážka upravuje zánik zmluvy výpoveďou ktorejkoľvek zmluvnej strany bez uvedenia dôvodu (teda aj samotného žalobcu). Žalobca nepreukázal, že ustanovenie čl. IX ods. 3 tretia odrážka nebolo dojednané slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, a teda je neplatné pre rozpor s § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a zo žiadnej skutkovej okolnosti nevyplýva, že by malo ísť v prípade výpovede bez uvedenia dôvodu o právny úkon, ktorého predmetom je plnenie nemožné (ako žalobca argumentuje v replike). Pokiaľ žalobca tvrdí, že zmluvné dojednanie čl. IX ods. 3 zmluvy je administratívnu chybou a nereprezentuje vôľu strán, toto tvrdenie ničím nepreukázal a na preukázanie ním tvrdenej skutočnej vôle ani súdu nenavrhol žiadne dokazovanie. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu

zamietol v celom rozsahu a súčasne uviedol, že zo žalobcom navrhovaného dokazovania nevykonan dokazovanie listinným dôkazom predloženým žalobcom (nájomnou zmluvou č. 835196020-8-2013), nakoľko sa netýka prejednávanej veci. Keďže mal žalovaný vo veci plný úspech, súd prvej inštancie mu v zmysle § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnej výške.

8. Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (čo zodpovedá odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP – poznámka odvolacieho súdu) a odvolacím návrhom sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalovaného zaviazhe k náhrade trov konania v rozsahu 100%. Žalobca v odvolaní zotrval na tvrdení, že na všetkých určeníach má naliehavý právny záujem, ktorý odvodzuje od naliehavej potreby upraviť vzťahy do budúcnosti tak, aby nevyvolávali ďalšie spory. V prípade určenia, že nájomný vzťah trvá, bez akýchkoľvek problémov môže žalovaný opakovane dávať žalobcovi výpoveď, a to aj v súlade s čl. IX ods. 3 tretia odrážka predmetnej nájomnej zmluvy, v dôsledku čoho je podľa žalobcu naliehavý právny záujem na požadovaných určeníach daný a požadovaným určením bude odstránený stav právnej neistoty. Žalobca ďalej v odvolaní zotrval aj na svojom tvrdení, že predmetná nájomná zmluva je v časti spôsobov ukončenia zmluvného vzťahu nejasná, nezrozumiteľná a preto je v súlade s § 37 ods. 1 (pravdepodobne Občianskeho zákonníka – poznámka odvolacieho súdu) v časti čl. IX ods. 3 tretia odrážka zmluva neplatná. Zmluva upravuje výpovedné dôvody ukončenia nájomného vzťahu a takéto ukončenie (teda z vymedzených dôvodov) má svoju logiku, keďže prenajímateľ dovolil nájomcovi zriadenie trvalej stavby na svojom pozemku. Štátny dráhový úrad v Bratislave vydal rozhodnutie č. 1830/04-ŠDÚ/J-Sú, ktorým povolil „zmenu v užívaní stavby“, ktorou je predajný stánok č. 5 – kancelárske služby. Tomuto rozhodnutiu o zmene stavby predchádzalo kolaudačné rozhodnutie č. 3937/98-ŠDÚ/J-Hr zo dňa 23.12.1998, ktoré bolo vydané bez časového obmedzenia trvania stavby. Legálne zriadenie stavby na dobu neurčitú je podľa žalobcu v rozpore s použitím čl. IX ods. 3 tretia odrážka. Stavba vznikla v roku 1998 a predmetná nájomná zmluva bola uzatvorená v roku 2002, teda v čase, keď už trvalá stavba na pozemku existovala – žalovaný v čl. III ods. 2 ako účel nájmu určuje „zriadenie predajne kopírovacie služby“. Zo žiadneho ustanovenia nájomnej zmluvy nevyplýva povinnosť žalobcu odstrániť trvalú stavbu. Žalobca má za to, že správanie žalovaného potvrdzuje, že sám v čase uzatvárania predmetnej nájomnej zmluvy akceptoval trvalú stavbu, a teda čl. IX ods. 3 tretia odrážka nemal v úmysle dojednávať. Ďalej žalobca v odvolaní uviedol, že v žalobe na vypratanie vedenej na súde prvej inštancie pod sp. zn. 27/13/2021 uvádza žalovaný, že vypratanie je potrebné z dôvodu realizácie projektu „Modernizácia železničnej trate Devínska Nová Ves – štátna hranica SR/ČR“. Tento výpovedný dôvod je uvedený v čl. VIII ods. 1 predmetnej nájomnej zmluvy a žalovaný mal uvádzať tento výpovedný dôvod.

9. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 10.2.2022, v ktorom uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom a naďalej trvá na skutočnostiach a argumentoch uvedených v jeho predošlých vyjadreniach s tým, že základným princípom výkladu zmlúv je prioritou výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné oba výklady, čím je vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, charakter súkromného práva a s tým spojené spoločenské a hospodárske funkcie zmluvy, pričom v tomto smere žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28Cdo/1303/2008 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 242/2007 zo dňa 3.7.2008. Ďalej žalovaný uviedol, že čl. VIII nájomnej zmluvy určuje možnosti, kedy prenajímateľ môže vypovedať nájomnú zmluvu aj bez uvedenia dôvodu, z čoho podľa žalovaného vyplýva, že čl. VIII a čl. IX sa navzájom nevylučujú, ale sa dopĺňajú. Zámerom oddelenia čl. VIII od čl. IX bolo zvlášť uviesť dôvody výpovede v prípade potreby uvoľnenia predmetu nájmu na základe mimoriadnych alebo dôležitých činností, ktoré sú naliehavé a potrebné pre správu štátneho majetku a železničnej dráhy. V zmysle vyššie uvedeného čl. IX zmluvy dopĺňa čl. VIII a poskytuje možnosť nielen prenajímateľovi, ale aj nájomcovi vypovedať zmluvu bez udania dôvodu a z toho dôvodu sa nejedná o rozporné ustanovenia, ktoré by boli dôsledkom nedopatrenia alebo administratívnej chyby pri spisovaní zmluvy, pretože jasne vyjadrujú vôľu a zámer a sú vykonateľné. Podľa názoru žalovaného je výpovedný dôvod podľa čl. IX ods. 3 logický, v medziach zákona a v neposlednom rade ústretový voči nájomcovi, ktorému poskytuje v prípade výpovede z nájomného vzťahu dostatočnú výpovednú lehotu. Ak by čl. IX neexistoval, nájomca by nemal možnosť vypovedať nájomnú zmluvu. Vzhľadom k vyššie uvedenému žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

10. Zo strany žalobcu nebola predložená odvolacia replika, pričom vyjadrenie žalovaného k odvolaniu spolu s výzvou súdu prvej inštancie na predloženie vyjadrenia boli právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 21.2.2022.

11. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd v zmysle § 34 CSP po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, keď súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, z ktorého po vyhodnotení dôkazov vyvodil správne právne závery premietnuté do výrokovej časti napadnutého rozsudku.

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Po dôslednom oboznámení sa s obsahom spisu, s obsahom napadnutého rozsudku a s konaním pred súdom prvej inštancie, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu, ako aj s obsahom odvolania žalobcu a s obsahom vyjadrenia žalovaného k odvolaniu odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku, s ktorého odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje a konštatuje súladnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku s dikciou ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie bolo vedené v súlade so zásadou kontradiktórnosti civilného procesu a odvolací súd nezistil žiadne vady procesného charakteru, ktoré by mali za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktoré viedli k zamietnutiu žaloby a zároveň konštatuje, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí dôsledne vysporiadal so všetkými skutočnosťami vyplývajúcimi z tvrdení sporových strán a z vykonaného dokazovania, ktoré mali podstatný význam pre rozhodnutie v danom spore.

15. Za rešpektovania zásady viazanosti odvolacími dôvodmi vyplývajúcej z ustanovenia § 380 CSP sa odvolací súd dôsledne zaoberal žalobcom uvádzaným odvolacím dôvodom a s tým súvisiacou argumentáciou žalobcu obsiahnutou v jeho odvolaní, v nadväznosti na čo je odvolací súd nútený konštatovať, že žalobca ako odvolateľ síce v odvolaní uviedol, že ho podáva z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (čo zodpovedá odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP – poznámka odvolacieho súdu), avšak opodstatnenosť aplikácie takto identifikovaného odvolacieho dôvodu žiadnym relevantným spôsobom nezdôvodnil, keďže vôbec neuviedol, v čom konkrétne vidí nesprávnosť právneho posúdenia súdom prvej inštancie vo vzťahu k jednotlivým právnym záverom prezentovaným súdom prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, ale v zásade len zopakoval svoju argumentáciu tvoriacu obsah jeho procesného útoku v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorou sa však súd prvej inštancie dôsledným a náležitým spôsobom vysporiadal, čo je zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalobca v odvolaní vôbec nereflekoval na dôvody a závery súdu prvej inštancie obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku a ustálené vo vzťahu k právnemu posudzovaniu jednotlivých žalobných nárokov a zistených skutkových okolností, ktoré boli smerodajné pre rozhodnutie súdu prvej inštancie premietnuté vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, keď žalobca vôbec neuviedol, v čom konkrétne vidí nesprávnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie.

16. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, a to jednak v kontexte § 137 písm. c), písm. d) CSP vo vzťahu k záveru o neprípustnosti žaloby v časti žalobcom navrhovaných výrokov 1/ a 3/ (určenie neplatnosti výpovede a určenie neplatnosti zmluvného ustanovenia upravujúceho možnosť výpovede bez udania dôvodu, t.j. čl. IX ods. 3 tretia odrážka) a jej prípustnosti v časti žalobcom navrhovaného výroku 2/ (určenie, že nájomný vzťah trvá), ako aj vo vzťahu k následnému záveru súdu prvej inštancie o skutkovej a právnej neopodstatnenosti žaloby v časti žalobcom navrhovaného a procesne prípustného výroku 2/ (určenie, že nájomný vzťah na základe nájomnej zmluvy s výnimkou čl. IX ods. 3 tretia odrážka trvá). Odvolací súd konštatuje správnosť vyššie uvádzaných záverov súdu prvej inštancie majúcich podstatný význam pre rozhodnutie o zamietnutí žaloby a v tejto súvislosti odvolací súd v celosti odkazuje na dôvody uvádzané súdom prvej

inštancie. Súd prvej inštancie sa precíznym a správnym spôsobom vysporiadal s otázkou procesnej prípustnosti predmetnej žaloby vo vzťahu k jej jednotlivým navrhovaným petitom, avšak naproti tomu žalobca v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by správnosť týchto záverov súdu prvej inštancie kvalifikovaným spôsobom spochybňovali, keď k tejto otázke v odvolaní uviedol len toľko, že trvá na svojom tvrdení o existencii svojho naliehavého právneho záujmu odvodzovaného od naliehavej potreby upraviť vzťahy do budúcnosti tak, aby nevyvolávali ďalšie spory s tým, že v prípade určenia, že nájomný vzťah trvá, bez akýchkoľvek problémov môže žalovaný opakovane dávať žalobcovi výpoveď, a to aj v súlade s čl. IX ods. 3 tretia odrážka predmetnej nájomnej zmluvy. Odvolací súd uvádza, že ku každej prejednávanej veci, a to aj z hľadiska jej charakteru, je potrebné pristupovať individuálne, zisťovať o akú vec a charakter súdnej veci sa jedná, o akú zmluvu sa jedná, ktorej určenia neplatnosti či už v celosti alebo v časti, resp. určenia neplatnosti konkrétneho spôsobu ukončenia zmluvného vzťahu sa strana sporu domáha určovacou žalobou, pričom je nutné konštatovať, že súd prvej inštancie v danom prípade k tejto otázke pristupoval presne v intenciách vyššie uvedeného, keď prípustnosť jednotlivých žalobných nárokov posudzoval jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej kauzy a žalobcom uplatňované žalobné nároky. Zároveň je nutné zo strany odvolacieho súdu uviesť, že neobstojí odvolacia argumentácia žalobcu o naliehavej potrebe úpravy vzťahov do budúcnosti za účelom odstránenia stavu právnej neistoty žalobcu vo vzťahu ku všetkým trom navrhovaným petitom žaloby, nakoľko tento účel je v celosti naplnený meritórnym rozhodnutím súdu prvej inštancie o žalobnom nároku obsiahnutom v navrhovanom výroku 2/ (určenie, že nájomný vzťah medzi stranami sporu na základe nájomnej zmluvy s výnimkou čl. IX ods. 3 tretia odrážka trvá), v rámci ktorého sa súd prvej inštancie ako s prejudiciálnymi otázkami dôsledne vysporiadal tak s otázkou platnosti/neplatnosti predmetnej výpovede, ako aj s otázkou platnosti/neplatnosti zmluvného ustanovenia upravujúceho možnosť ktorejkoľvek zo zmluvných strán ukončiť zmluvný vzťah výpoveďou bez udania dôvodu. V kontexte vyššie uvedeného je potom bez akejkoľvek relevancie aj ďalšia časť odvolacej argumentácie žalobcu, ktorou namietal, že v prípade určenia, že nájomný vzťah trvá, bude môcť žalovaný opakovane dávať žalobcovi výpoveď, a to aj v súlade s čl. IX ods. 3 tretia odrážka predmetnej nájomnej zmluvy. Práve konštatácia prípustnosti žalobného petitu 2/ a následné rozhodnutie vo vzťahu k žalobnému nároku na určenie, že nájomný vzťah na základe nájomnej zmluvy s výnimkou čl. IX ods. 3 tretia odrážka trvá, a to za súčasného zodpovedania vyššie identifikovaných prejudiciálnych otázok, sú určujúce a zároveň postačujúce pre odstránenie právnej neistoty žalobcu.

17. Rovnako sa odvolací súd plne stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie v súvislosti s meritórnym rozhodnutím o žalobnom návrhu na určenie, že nájomný vzťah na základe nájomnej zmluvy s výnimkou čl. IX ods. 3 tretia odrážka trvá. Ani v tomto smere žalobca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti právneho posúdenia súdom prvej inštancie, t.j. žiadne skutočnosti napíňajúce dikciu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP, keď žalobca opätovne len zopakoval svoje tvrdenie o nejasnosti a nezrozumiteľnosti zmluvy v časti spôsobov ukončenia zmluvného vzťahu, v dôsledku čoho má byť zmluva podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatná, avšak len v časti čl. IX ods. 3 tretia odrážka. Na zdôraznenie správosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že sporné zmluvné ustanovenie nie je ustanovením len v prospech žalovaného, ale je ustanovením, ktoré obom zmluvným stranám umožňuje ukončenie zmluvného vzťahu uzavretého na dobu neurčitú výpoveďou, pričom ide o zmluvné ustanovenie určité, zrozumiteľné, obsahujúce riadnu dohodu zmluvných strán o výpovednej dobe, ktoré nie je v rozpore s ďalšími zmluvnými ustanoveniami upravujúcimi možnosť dania výpovede výlučne zo strany prenajímateľa z tam uvedených dôvodov. Zároveň je potrebné poukázať na skutočnosť, že ide o zmluvné ustanovenie umožňujúce riadne a platné ukončenie dlhotrvajúceho zmluvného vzťahu uzavretého na dobu neurčitú aj v prípade, ak obe zmluvné strany riadne plnia svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy, nedôjde k žiadnemu porušeniu zmluvy a ani nenastane žiadna zo zmluvou predpokladaných mimoriadnych okolností, a teda ide o zmluvné ustanovenie nepochybne slúžiace potrebám praktického života, nakoľko nikoho nemožno spravodlivo nútiť, aby proti svojej vôli zotrval v zmluvnom vzťahu uzavretom na dobu neurčitú. Argumentácia žalobcu je v zásade založená výlučne na subjektívnych dôvodoch sledujúcich len ekonomické záujmy žalobcu, avšak z objektívneho hľadiska žalobcom uvádzané dôvody nepreukazujú žiaden rozpor tohto zmluvného ustanovenia so zákonom alebo obchádzanie zákona alebo rozpor s dobrými mravmi a nejde ani o neplatné ustanovenie z dôvodu absencie vôle, nakoľko niet pochyb o tom, že obe zmluvné strany zmluvu pred jej podpisom poznali, čo nesporne vyplýva z čl. IX ods. 4 predmetnej nájomnej zmluvy a žalobca neprodukoval žiadne tvrdenia a dôkazy, ktoré by spochybňovali prehlásenia zmluvných strán obsiahnuté v čl. IX ods. 4. Rovnako na strane žalobcu mohla v priebehu trvania zmluvného vzťahu nastať situácia, že by mu

prenajaté priestory z priestorových alebo iných dôvodov nevyhovovali, alebo by došlo k ukončeniu jeho podnikateľskej činnosti v tomto segmente poskytovania služieb a v takom prípade by práve toto podľa jeho názoru sporné ustanovenie zmluvy aj žalobcovi poskytovalo možnosť ukončiť zmluvný vzťah platnou výpoveďou, t.j. jednoznačne nejde o nevyváženú zmluvnú dohodu, ktorá by bola na prospech len jednej zmluvnej strany. Žalobca sa žalobou domáhal aj v rámci prípustného navrhovaného výroku 2/ vyslovenia neplatnosti výlučne ustanovenia čl. IX ods. 3 tretia odrážka nájomnej zmluvy bez toho, aby akýmkoľvek relevantným spôsobom zdôvodnil, prečo z ním uvádzaných dôvodov naopak nie sú neplatné zmluvné ustanovenia týkajúce sa osobitne formulovaných dôvodov výpovede. Žalobca argumentuje logikou, avšak logiku z pohľadu potrieb praktického života v podnikateľskom prostredí má v prípade zmluvy uzavretej na dobu neurčitú aj predmetné sporné zmluvné ustanovenie, ktoré dáva možnosť oboom zmluvným stranám ukončiť platným spôsobom takýto zmluvný vzťah bez udania dôvodu aj v prípade, ak obe strany svoje zmluvné povinnosti riadne a včas plnia a nenastanú žiadne iné zmluvou predpokladané mimoriadne okolnosti zakladajúce dôvodnosť ukončenia zmluvného vzťahu výpoveďou, ale na strane ktoréhokoľvek účastníka zmluvného vzťahu vzniknú iné dôvody, pre ktoré už nemá vôľu zotrvať v zmluvnom vzťahu uzavretom na dobu neurčitú takpovediac donekonečna. Navyše, ide o ustanovenie zmluvy súladné so zákonnou úpravou výpovede, ktoré je formulované v prospech oboch zmluvných strán. Tvrdenia žalobcu v odvolaní týkajúce sa neexistencie povinnosti žalobcu odstrániť stavbu umiestnenú na predmete nájmu, nepredstavujú skutočnosti významné pre dané meritorne rozhodnutie, nakoľko táto otázka nie je predmetom daného sporu vyvolaného určovacou žalobou. Z charakteru trvalej stavby žalobca odvodzuje, že žalovaný nemal v úmysle dojednávať výpoveď bez udania dôvodu. Táto konštrukcia žalobcu zostala len v rovine špekulatívneho tvrdenia, ktoré nemá oporu v navrhnutom a vykonanom dokazovaní a ani z nej nemožno vyvodzovať reálny úmysel žalovaného. Súčasne je potrebné poukázať tiež na skutočnosť, že žalobca vôbec nič neuvádza o svojom vlastnom úmysle, ktorý ho v čase podpisu zmluvy viedol k akceptácii v súčasnosti ním rozporovaného zmluvného ustanovenia. Na správnosť záveru súdu prvej inštancie vo vzťahu tak k prejudiciálnym otázkam platnosti predmetnej výpovede a platnosti sporného ustanovenia čl. IX ods. 3 tretia odrážka nájomnej zmluvy, ako aj vo vzťahu k žalobnému nároku na určenie, že nájomný vzťah trvá, nemá žiadny relevantný vplyv žalobcom v odvolaní uvádzaná skutočnosť, že na strane žalovaného mal byť daný aj osobitný dôvod výpovede, ktorý žalobca odvodzuje od tvrdení žalovaného v samostatnom spore o vypratanie nehnuteľnosti, nakoľko pre posúdenie daného prejednávaneho sporu je podstatná predovšetkým skutočnosť, či je predmetná výpoveď žalovaného zo dňa 4.9.2019, doručená žalobcovi dňa 3.10.2019, súladná so zmluvou a zákonom.

18. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobca v odvolaní žiadnou relevantnou odvolacou argumentáciou nespochybnil správnosť záverov súdu prvej inštancie premietnutých do výrokovej časti napadnutého rozsudku, pričom ani dostatočným spôsobom nekonkretizoval a nerozvinul ním uplatňovaný odvolací dôvod spôsobom, ktorý by nasvedčoval nesprávnosti tak skutkových, ako i právnych záverov súdu prvej inštancie, ale v zásade len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorou sa však dôsledne vysporiadal už súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne také vecne a právne relevantné dôvody, ktoré by boli spôsobilé privodiť pre neho priaznivé rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v súlade so zásadou kontradiktórnosti civilného súdneho procesu a správnym smerom, z vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové závery a napokon aj vec správne rozhodol po právnej stránke. Rozsudok je presvedčivým spôsobom odôvodnený, súd prvej inštancie v ňom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a zároveň náležitým a zrozumiteľným spôsobom uviedol, akými úvahami sa riadil tak pri posudzovaní otázky prípustnosti žaloby v jej jednotlivých navrhovaných výrokoch v intenciách ustanovenia § 137 CSP, ako aj pri hodnotení dôkazov a následnom právnom posudzovaní svojho meritorneho rozhodnutia. Keďže žalobca v podanom odvolaní nespochybnil ani nevyvrátil podstatné závery súdu prvej inštancie premietnuté do výrokovej časti napadnutého rozsudku, odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a z toho dôvodu odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu v zmysle § 387 ods. 1, ods. 2 CSP ako vo výroku vecne správny potvrdil.

19. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%, keďže žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný.

20. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).